

de Dajakkers in de buurt! De heele nacht kon ze geen oog dicht doen, aldoor dacht ze maar: straks prikt er me eentje mijn kop af, dwars door de blaren muren heen!"

„En wat zei de administrateur?" vroeg Verhallen geamuseerd.

„Hij zei, ijskoud, dat ze dan maar passage voor haar zouden bespreken, maar of ze dan niet bang was voor de kop van haar man? Nou, grienen natuurlijk, maar gegaan is ze!"

„En hij, hoe was hij er onder?"

„Nou, hij heeft zijn jonges zijn ouwe Minah maar weer laten opzoeken, die was immers bij de griffier in Samarinda. Hij heb ze weer terug maar 't heb hem een paar maandjes perskot *) gekost."

„En een briljantje ook nog wel, zou ik zoo denken," zei Schriecke met kennis van zaken.

„Als zijn wettige ega hem daar ten minste nog spie voor gelaten heb!" en om dien galgen-humor van Van Meurs lachten ze allen. Alleen Schriecke schudde haast onmerkbaar zijn machtigen stierennek. „Der arme kerl," zei hij in zijn eigen taal. De weemoed van die zware stem bezeerde iets in Bart; jaren geleden, hij wist het, was ook van hem een vrouw weggegaan.

„Boy," hoorde hij Mac-Arthur zeggen tegen den jongen Amerikaan, „leer dat van mij! Nooit Europeesche vrouwen in de rimboe!"

„Je ken niks doen as ze naloopen met obatjes en klaagliederen aanhooren. Nee, dan moeder de vrouw hier, wat jij Mac? Late we daar es op drinke," zei van Meurs, loslippig van de pait. Bart dacht in lichten spot aan den brutalen mond van de leelijke Javaansche, die hem bedroog met zijn kebon en aan het zielig-magere kindje, dat hij naar Holland brengen zou.

„Maar," hoorde hij de meestal zwijgende Amerikaan zeggen, „excuseer me, Mr. Mac-Arthur, maar Mrs Van Hoven is anders toch..."

De verbruinde hand van Mac-Arthur wuifde het argument weg. „Nonsens, één op de duizend!" en toen ook Verhallen het protest van den Amerikaan steunen wilde zei hij, en zijn oogen knepen sluw samen: „Maar weten jullie alles? Van Hoven zal er jullie heusch niet bijroepen als er tranen zijn en heimwee naar Holland. O, dear me!" en hij schudde zijn mooie, markante kop, als in afgrijzen, „de smerigste kerel verdient nog een beter lot!"

Om zijn afschuw lachten ze allen en ook Bart, dit keer het luidruchtigste. Verwonderd keek Verhallen naar hem en snel-schichtig greep hij toen naar het glas ajer-blanda †), dat op den rand van de balustrade stond. Lang bleef hij drinken van het al doode spuitwater, de oogen neer, tot het schrille rood, dat plotseling over zijn kaken brandde, weer verslonken was.

„Als je mij dan niet gelooven wilt, vraag het dan aan de dokter. Hij zal je zeggen, dat je het noodig hebt. 't Is niet alleen de girl, het is je heele

*) Voorschot. †) Spuitwater.